

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **R. L.**, zast. Mgr. Janem Lipavským, advokátem, se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2013, č. j. 1 Az 19/2012 – 129,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Janu Lipavskému, advokátovi, se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 8.228 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 10. 2012, č. j. OAM-203/LE-LE05-LE05-2012 rozhodl tak, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále též „zákon o azylu“).

[2] Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou zamítl shora označeným rozsudkem Městský soud v Praze a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Městský soud v první řadě poukázal na skutečnost, že žalobce k odchodu ze země původu přiměly ekonomické důvody (přicestoval kvůli práci, která na Ukrajině nebyla), přičemž žádné další důvody žalobce neuvedl. S důvody, pro které žalovaný žalobci neudělil azyl podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, se městský soud ztotožnil, za správné, zákonné a náležitě odůvodněné pak označil i neudělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu. Městský soud se rovněž se ztotožnil i se závěry a

odůvodněním žalovaného ohledně neudělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Městský soud ve shodě se žalovaným poukázal na skutečnost, že v případě žalobce jde o rodinný vztah k osobám stejné státní příslušnosti a rozhodně tedy nelze dovodit, že by právě Česká republika byla jedinou zemí, v níž by mohli společně naplňovat svůj rodinný život. V této souvislosti městský soud poukázal na závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 10. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010 – 57, a skutečnost, že žalobce byl v České republice již v roce 2009 pravomocně odsouzen pro maření výkonu úředního rozhodnutí k trestu vyhoštění na dobu 3 let, avšak tento rozsudek soudu nerespektoval, dále se zdržoval na území České republiky a o udělení mezinárodní ochrany požádal až dne 19. 9. 2012 poté, co mu již byl uložen další trest vyhoštění na dobu 5 let. Městský soud dále zohlednil neuspořádanost rodinných vazeb žalobce ke své bývalé manželce a jejím dvěma dcerám, kdy žaloba na určení otcovství žalobce k jeho dcerám byla podána teprve dne 7. 8. 2012, tedy téměř osm let od narození první dcery. S ohledem na výše uvedené tak podle městského soudu není možné bez dalšího přijmout tvrzení, že si zde žalobce vytvořil rodinný život za výjimečný případ, který by aktivoval ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti tomuto rozsudku krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) včasnou kasační stížnost, kterou posléze doplnil prostřednictvím Mgr. Jana Lipavského, advokáta, který mu byl ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2013, č. j. 4 Azs 30/2013 – 14. Stěžovatel v první řadě namítal, že žalovaný správní orgán a následně též městský soud rozhodovaly na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a dospěly proto k nesprávnému závěru o nemožnosti udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na skutečnost, že v průběhu řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany probíhalo také řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany týkající se jeho bývalé manželky a dvou dcer. Žalovaný tak měl podle stěžovatele řízení o jeho žádosti přerušit a vyčkat výsledku řízení o udělení mezinárodní ochrany jeho bývalé manželky a dcer. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že žalovaný správní orgán i městský soud se ve svých rozhodnutích nesprávně vypořádali s otázkou, že realizace práva na ochranu rodinného života nemůže být důvodem k tomu, aby se žalobce vyhnul výkonu trestu vyhoštění. Stěžovatel dále žalovanému vytкнуł, že nepostupoval v souladu se závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 – 28. Skutečnost, že stěžovatel byl vyhoštěn, nebrání tomu, aby mu byla udělena doplňková ochrana. Žalovaný se v rámci řízení nezabýval hloubkou vztahu žalobce k jeho bývalé manželce a dětem a dospěl tak k nesprávnému závěru, že rodinné vazby nemohou být důvodem k udělení mezinárodní ochrany.

[4] Ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti žalovaný navrhl její odmítnutí, resp. zamítnutí. Žalovaný zdůraznil, že stěžovatel je bývalým manželem paní I. L., tudíž by ani při případném udělení azylu své bývalé manželce nemohl být považován za jejího rodinného příslušníka, jelikož jejich svazek nadále netrvá. Bývalá manželka stěžovatele navíc v pohovoru ze dne 10. 6. 2010 v rámci azylového řízení její dcery D. L. uvedla, že má ze stěžovatele strach, protože ji i dceru bije a vyhazuje je na ulici a následně v pohovoru ze dne 31. 8. 2011 výslovně uvedla, že otcem jejích dcer je český státní občan V. Š. a ze stěžovatele má obavy, protože vyhrožuje jejím dětem. Současně však stěžovatel doložil

pokračování

žalobu na určení otcovství k oběma nezletilým dcerám, ze dne 31. 8. 2012, kterou se paní I. L. dožaduje určení otcovství stěžovatele k oběma dcerám. Z výše uvedeného tak podle žalovaného vyplývá značná neuspořádanost rodinných vazeb stěžovatele k jeho bývalé manželce a jejich dcerám.

[5] Po konstatování přípustnosti podané kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda tato kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení příslušná kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto judikátu „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud těž nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů*“.

[6] O přijatelnou kasační stížnost se tak podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, může jednat mj. „*tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti*“.

[7] V souzeném případě však Nejvyšší správní soud neshledal, že by tyto podmínky byly splněny a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[8] Nejvyšší správní soud nemůže stěžovateli přisvědčit v jeho názoru o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu spočívajícím v tom, že žalovaný nevyčkal výsledku řízení o udělení mezinárodní ochrany jeho bývalé manželky a dcer. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že není na místě vyčkávat s rozhodnutím o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany do té doby, než bude rozhodnuto o žádosti jeho rodinných příslušníků. Poukázat lze např. na rozsudek ze dne 26. 4. 2007, č. j. 7 Azs 12/2007 – 67, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že každá žádost o udělení azylu, a tedy i žádost rodinného příslušníka, musí být posouzena vždy individuálně v podmínkách, které jsou pro udělení azylu stanoveny v zákoně o azylu. Každý z rodinných příslušníků pak může tvrdit, a také i případně mít, jiné důvody pro udělení

azyly. Jestliže tedy (ve věci sp. zn. 7 Azs 12/2007) stěžovatelka podala samostatně návrh na zahájení řízení o udělení azylu, nebylo žádného zákonného důvodu vyčkávat s vydáním správního rozhodnutí do vyřešení otázky udělení či neudělení azylu jejímu otci, a z tohoto důvodu správní řízení přerušovat. Obdobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil i v rozsudku ze dne 19. 5. 2011, č. j. 6 Azs 8/2011 - 60.

[9] Stěžovatelově námitce, že žalovaný správní orgán ani městský soud se nezabývaly tím, zda dlouhodobý zákaz jeho pobytu žalobce na území České republiky by nebyl nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého života Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Z rozhodnutí žalovaného je totiž zřejmé, že se touto otázkou zabýval, když poukázal na skutečnost, že o vyhoštění žalobce a tím i o (možném) odloučení od jeho dětí rozhodl soud a samotná existence rodinných vazeb nemůže být důvodem k udělení mezinárodní ochrany, přičemž poukázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. S těmito závěry se ztotožnil také městský soud, který v této souvislosti navíc poukázal na zřejmou neuspořádanost rodinných vazeb žalobce.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu se závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 - 28. Závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v uvedené věci, nejsou na nyní posuzovaný případ aplikovatelné s ohledem na odlišný skutkový stav. Ve věci sp. zn. 5 Azs 7/2012 se totiž jednalo o případ, kdy stěžovatelka od sňatku trvale žila v jedné domácnosti se svým manželem a synem, během správního řízení nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že se jedná o účelově uzavřené manželství, naopak, oba manželé spolu žili, stěžovatelka celodenně pečovala o syna, její manžel pracoval, zabezpečoval potřeby rodiny a navzdory svému časově náročnému povolání se podílel na výchově syna. O svého syna rodiče řádně pečovali a bylo jeho v zájmu, aby měl možnost vyrůstat v úplné rodině. V nyní posuzované věci je však situace odlišná, neboť rodinné vazby stěžovatele, byť v pohovoru ve správním řízení uvedl, že se svou bývalou manželkou a dětmi společně žije ve stejném bytě, nejsou uspořádané, jak na to případně poukázal již městský soud v souvislosti se skutečností, že stěžovatel je rozvedený a žaloba na určení otcovství k jeho dcerám byla jeho bývalou manželkou podána teprve dne 7. 8. 2012, tedy téměř osm let od narození první dcery. S uvedeným koresponduje obsah vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti, v němž poukázal na skutečnost, že bývalá manželka stěžovatele v rámci pohovorů v řízení o udělení mezinárodní ochrany mimo jiné uvedla, že stěžovatel ji i dceru stěžovatel bije, vyhazuje je na ulici a otcem jejich dcer je český státní občan, nikoli tedy stěžovatel. Nejvyšší správní soud tak má za to, že je třeba spíše vycházet ze závěrů, k nimž dospěl zdejší soud v usnesení ze dne 31. 8. 2011, č. j. 6 Azs 7/2011 - 49, poukázat lze rovněž na usnesení ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011 - 36, včetně tam citované prejudikatury.

[11] Za důvodnou nepovažuje Nejvyšší správní soud ani námitku stěžovatele, v níž žalovanému vytknul, že se nezabýval hloubkou vztahu k jeho bývalé manželce a dětem. Žalovaný rodinný život stěžovatele zhodnotil, zohlednil jej, avšak nepovažoval jej za natolik intenzivní, aby představoval skutečnost relevantní z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany. Závěrem Nejvyšší správní soud poznamenává, že mu je z úřední činnosti známo, že ani stěžovatelově bývalé manželce a jejím dcerám nebyla udělena žádná forma mezinárodní ochrany a jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze

pokračování

dne ze dne 20. 12. 2012, č. j. 28Az 5/2012 – 59, přičemž kasační stížnost proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 20. 6. 2013, č. j. 7 Azs 2/2013 - 39.

[12] Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky vznesené stěžovatelem v jeho kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

[13] O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[14] Odměna zástupci stěžovatele Mgr. Janu Lipavskému, advokátovi, který byl stěžovateli k jeho žádosti ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2013, č. j. 4 Azs 30/2013 – 14, jehož náklady nese stát, byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 27. 12. 2013 podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za tyto úkony tak náleží zástupci stěžovatele odměna ve výši 2 x 3.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále zástupci žalobce náleží náhrada hotových výdajů (režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupci stěžovatele náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6.800 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň ve výši 21 %, tedy o 1.428 Kč. Zástupci stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 8.228 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu